

[Stats- og udenrigsministeren.]
 tisk regering at give førsteprioritet til at bevare forudsætningerne for den høje beskæftigelse og den fortsatte vækst i produktionen og i levestandarden. Det er ud fra den målsætning, vi har handlet. Denne målsætning kræver, at man hele tiden stræber efter at holde den økonomiske balance. Hertil er den stramme finanspolitik væsentlig, og vi har anvendt denne stramme finanspolitik til at formindske det efterspørgselspres, det indre efterspørgselspres, der var opstået i 1964-65 og blevet alt for stærkt. Jeg mener, vi har nået resultater. Hvis man ser på prisudviklingen, vil man se, at prisstigningerne herhjemme kulminerede i perioden januar 1965 til juli 1965 med den alt for store prisstigning på 4,8 pct.; den procent, jeg nævner, er reguleringspristallets opgørelse, idet jeg har udeladt boligposten for at få et klart blik over stigningen i varer og tjenesteydelser, så klart det kan gives. Det kulminerede altså i halvåret januar 1965 til juli 1965 med en stigning i dette halvår på 4,8 pct., omtrent 5 pct.

Men hvordan er det gået siden? Ja, presset har været stadig aftagende. Hvis man i stedet for januar 1965 til juli 1965 tager april 1965 til oktober 1965, så er stigningen på kun 4 pct., men det var jo også tilstrækkeligt. I det følgende halvår, oktober 1965 til april 1966, er den faldet til 2,7 pct. og i det følgende halvår, april 1966 til oktober 1966, til 2,5 pct. og endelig i det følgende halvår, oktober 1966 til april 1967, til 2,1 pct.

Det er ikke min tanke med at nævne disse tal at forsøge at få nogen til at tro, at hermed er vi endt i noget, der er tilfredsstillende, og at nu er inflationen endelig bragt ind under den kontrol, vi har sigtet efter. Det vil jeg ikke påstå; det mener jeg ikke den er. Jeg mener, vi skal have disse pristalstigninger lagt endnu mere i tømme. Vi skal derhen, hvor det er klart, at prisstigningerne i vort land er mindre end i de lande, vi kan sammenligne os med, er mindre end i de lande, vi skal konkurrere med. Her tror jeg vi har et stykke tilbage endnu, men det, jeg vil sige, er, at hvor man i sommeren 1965 fik en kulmination med en meget stærk prisstigning, dér har

de senere opgørelser, beregnet halvårsvis på den måde, jeg her har redegjort for det, været aftagende, og det er den politik, vi ønsker at fortsætte.

Man har i debatten i dag — bl. a. fra hr. Hilmar Baunsgaards side — været inde på den konjunktursituation, vi befinder os i, og den synes jeg det er rimeligt også at gøre et par bemærkninger om. Det er jo korrekt, at hvor den danske industrieksport i tidligere år har kunnet fremvise en stigning på 15 pct. pr. år, dér vil de seneste 9 måneder i snit vise en stigning på en tredjedel heraf, på 5 pct.. Det er klart, at det er et alvorligt tilbageslag. Det er godt, det stadig er en stigning og ikke en tilbagegang, men det er kun en tredjedel af den stigning, man tidligere kendte.

Hvad er hovedårsagen hertil? Dér mener jeg det er rigtigt, som hr. Hilmar Baunsgaard var inde på det, at hovedårsagen — næppe den eneste årsag, men hovedårsagen — må findes i konjunkturudviklingen i de lande, vi sælger til. Dér er det jo især Tyskland og England, der har haft en nedadgående konjunktur, og det har ramt vor eksport, især vor industrieksport.

Så kan man spørge, om der er plads til en større eller mindre forventning om, at dette vil vende igen, og her er jeg enig med hr. Hilmar Baunsgaard i, at hvis man vil give udtryk for nogen optimisme på disse punkter, så må den i hvert fald være meget stærkt betinget, meget stærkt behersket. Vi ved, at den tyske regering gør sig vældige anstrengelser for at få deres økonomi til at løfte sig igen — hr. Poul Møller havde nogle interessante betragtninger om fine ord, der blev anvendt. Jeg har talt med ansvarlige i tysk politik, der bruger det udtryk, at Tyskland har et importdeficit. Det er da i hvert fald et nyt ord og en ny betegnelse. Man har i Forbundsrepublikken det indtryk, at man har et behov for at sætte efterspørgslen i vejret, at sætte den økonomiske maskine i større fart, sådan at importen til Tyskland fra andre lande går i vejret. Det er klart; at hvis det lykkes, så havde vi grundlag for en vis begrænset forhåbning om et vendepunkt. Den tyske regering vil have det til at vende og tror nok selv, at det lykkes, måske i slutningen af dette år. Vi er formentlig forsigtige, og det